Cho Anh Về Anh Đỡ Mái Tóc Thề Em Nha

Chưa Tết, Đà Lạt, hoa / nở, tàn...như qua Tết! Nước non mình lạ thiệt, chuyện gì cũng như mơ!

Nhà Nước nói nắng mưa / nên mới ra nông nổi! Nhà Nước mà đừng nói, dân chẳng biết nói gì...

Hoa Tết như Xuân Thì. Xuân Thì, trời cũng lỡ. Đời hoa còn dang dở, đời người chấm dấu than!

Ôi cái bước thời gian / đi theo người từng bước...người lo nhìn phía trước, Tết bỏ trốn phía sau...

Thời gian không đi mau. Thời gian không đi chậm...chỉ vì đường chấm chấm...chỉ vì đời ngẩn ngơ!

Nhìn báo in hình hoa / Đà Lạt...rơi nước mắt. Hoa vàng như áo Phật, cỡi bỏ đó, mây bay...

Hoa tím thì ngất ngây / rã rời cây Thánh Giá...Tháp Nhà Thờ cao quá, con gà gáy mù sương!

Ôi Đà Lạt dễ thuơng / Xuân không cần ngày tháng; nhưng sống ai lãng mạn / ngày nào cũng Tết đâu?

Nước chảy chảy qua cầu / rồi chảy ra dòng suối / thác Cam Ly đen ối...xác hoa, người ta quăng...

Coi như không có Xuân! Đà Lạt không có Xuân!

Ai kìa ai bâng khuâng...nhìn nhau mà dửng dưng...mắt rưng rưng rưng rưng...gió ngừng. Ôi tóc nhớ...

Cho anh về anh đỡ mái tóc thề em nha!

Trần Vấn Lệ